

ГАЗЕТА ПРО МАДЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «ВСЕУКРАЇНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ОЗБІЗНОВАНИХ СТО СІ ОЛХУ» «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

№ 04-05 — 2025

**МОЄ КРЕДО:
«НАШІ ДІТИ –
МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ!»**

ІНТЕРВ'Ю З ТАРАСОМ СТІЛЕЦЬКИМ

Моє кредо: «Наші діти —
майбутнє України!»

— 4-6 стор.

92
роки

**ОБ'ЄДНУЄМО,
ПІДТРИМУЄМО,
РОЗВИВАЄМО!**

Звернення голови ГО «УТОГ» Ірини ЧЕПЧИНОЇ з нагоди 92-річчя Товариства

Дорогі друзі!

Не зупинити лік часу і ми попри всі складні обставини воєнного лихоліття сьогодні відзначаємо чергову річницю з дня народження УТОГ. Нашому Товариству вже дев'яносто два!

Головною метою створення нашої організації у далекому 1933 році було об'єднання всіх осіб з порушеннями слуху в одну родину, щоб поліпшити їм умови життя, дати освіту і роботу, сприяти розвитку їхніх талантів і реалізації творчого потенціалу.

І ось вже не одне покоління глухих людей підтверджує, що разом ми — сила. Численні родинні та трудові династії вирости й своєю

невтомною працею створили те, чим сьогодні пишається кожен з нас.

Завдяки міцній матеріальній базі й досвідченим кадрам, допомозі друзів і однодумців в Україні й за кордоном наше Товариство продовжує невтомно працювати в умовах повномасштабної війни та мобілізує всі свої сили для збереження і примноження наших надбань, для посилення соціального захисту кожного глухого громадянина України.

Кожному з вас, хто працює зараз на благо УТОГ і України, щиро дякую за стійкість і мужність, за наполегливу боротьбу за свої права громадянина, за любов і відданість справі Українського товариства глухих!

Не втрачаємо віри й упевненості, що все буде Україна і перемога буде за нами!

НАШЕ ЖИТТЯ

Комп'ютерний набір і верстка виконані відділом організаційної та видавничої роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ

Реєстраційний № 753, серія КВ, від 28 липня 1994 р.

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150, вул. Велика Васильківська, 74.

Газета видається з 1967 року,
виходить раз на місяць

№ 04-05 (2565-2566)

Квітень-Травень 2025

Редактор

Н. КАМЕНСЬКА

Комп'ютерна верстка та дизайн

П. МОРГУНОВ

ourlife@ukr.net

ourlife.utog@gmail.com

<https://utog.org/ourlife>

<https://t.me/ourlifeinua>

<https://www.facebook.com/ourlife.utog/>

Моє кредо: «Наші діти — майбутнє України!»

Недаремно у конкурсі «Людина року» за 2024 рік однією з основних номінацій є «Волонтер». Триває жорстока війна, людям потрібна допомога, а армії — не лише зброя. З початком війни волонтерство набуло великого значення для допомоги людям, які опинились у важких умовах. Особливо це торкнулось глухих з прифронтової Харківщини. Саме потреба людей у допомозі надихнула члена УТОГ з Харкова **Тараса СТРИЛЕЦЬКОГО** стати волонтером. Свою волонтерську діяльність він розпочав з березня 2022 року. Найбільшу увагу став приділяти саме дітям віком від 0 до 18 років, враховуючи те, що вони — найнезахищеніші і не повинні страждати від війни і мати хоча б трохи радості у житті. Тож недаремно Тарас переміг у конкурсі, хоча всі його сім конкуренти-волонтери — люди, гідні найвищої похвали!

У нашому інтерв'ю познайомимося з Тарасом СТРИЛЕЦЬКИМ ближче.

— Тарасе, Ваше рідне місто — Харків?

— Так, я народився і виріс у Харкові. Дуже люблю своє рідне місто, подобається дізнатися більше про його історію і культуру — це моє хобі. Не випадково ж я ношу одяг з емблемою Харкова, а найкращими картинами вважаю його краєвиди і старовинні споруди.

— Розкажіть про своє дитинство і шкільні роки.

— Мої батьки рано розлучилися і мене виховували мама і дідусь, які багато вклали у моє виховання. Звичайно ж, у шкільні роки — з 1989 до 2000 року — великий вплив на мене мали мої вчителі.

— Про що Ви мріяли у дитинстві?

— У школі я звернув увагу на насичене спортивне життя — учні школи виборювали багато кубків, мячів. І мої мрії були пов'язані зі спортивними досягненнями. Я обрав футбол.

— Де Ви навчалися після школи?

— Коли я у 2000 році закінчив школу, мої рідні наполягали, щоб я здобув вищу освіту. І я вступив до Харківського медичного училища № 2, де через чотири роки отримав диплом зубного техніка.

— Чи працювали Ви за фахом?

— Так, я працював у державній стоматологічній клініці, але потрапив під скорочення, та й платили там мало. Перейшов на іншу роботу, працював на різних посадах і врешті знай-

шов те, що мене влаштовує і зараз там працюю.

— Як Ви стали волонтером?

— Коли у 2022 році розпочалася повномасштабна війна, людям, які залишилися у Харкові, потрібна була допомога, адже виникли труднощі з доставкою продуктів, ліків тощо. Волонтер Віктор Коротовський налагодив зв'язки з тими, хто міг надати таку допомогу, і звернувся до мене як власника автівки з проханням допомогти з доставкою по Харкову і області. Так ми почали разом з Віктором розвозити допомогу глухим людям — все більше і більше. Мені сподобалося бути волонтером.

— Який випадок з волонтерської діяльності Вам запам'ятався найбільше?

— Поступово ми розширювали свої поїздки по Харківщиною. Зв'язалися з волонтерами з організації «Чую серцем» і разом з Романом Солдатовим вирішили під час поїздки по області заїхати в Ізюм. Спочатку дорога була спокійна, хоча будинки були з побитими вікнами і дахами, але далі ми потрапи-

ли в небезпечну зону, де були зірвані мости, вщент зруйновані всі споруди. Клуб глухих в Ізюмі також зруйнований... Але там жили люди, які потребували нашої допомоги і ми їм привезли необхідне. Вони йшли і йшли до нас, просили продукти, одяг і ми їм допомагали ще і ще.

“Завдяки наполегливій праці, зв'язкам з друзями, спонсорами та разом з активістами БО «Чую серцем» вдається проводити різні цікаві заходи для дітей. Їх усмішки і гарний настрій свідчать, що наша праця не даремна.”

— Що б Ви, як батько двох синів, хотіли подарувати дітям? До речі, День захисту дітей в Україні переноситься на 20 листопада...

— Моє кредо: «Наші діти — майбутнє України!». Під час війни вони позбавлені позитивних емоцій та щасливого дитинства, школи й садочки закрилися, матерям складно проговорувати дітей...

Завдяки наполегливій праці, зв'язкам з друзями, спонсорами та разом з активістами БО «Чую серцем» мені вдається проводити різні цікаві заходи для дітей. Їх усмішки та гарний настрій свідчать, що наша праця не даремна.

Так, у 2024 році були організовані заходи: до Міжнародного дня захисту дітей взяли участь

5 дітей, у святі «Золота осінь» — 7 дітей, у заходах до Новорічних та Різдвяних свят — 24 дитини.

Самостійно придбав їм подарунки, а кошти допомогли зібрати глухі, які знаходяться зараз за кордоном. Усього на ці кошти було придбано 36 подарунків.

Прагну, щоб діти, яким довелося пережити страхіття війни, мали все ж і позитивні емоції від уваги та турботи про них. Зичу всім-всім мирного неба над головою!

Дивись інтерв'ю з Тарасом Стрілецьким в YouTube

<https://youtu.be/aFJYiS3w96w>

Наш волонтер Тарас

Стрілецький Тарас Юрійович народився 10 грудня 1981 року в Харкові, глухий від народження, має двох синів. Навчався з 1989 до 2000 року в школі для слабкочуючих дітей. Продовжував навчання з 2000 до 2004 року в Харківському медичному коледжі № 2. Одержав спеціальність зубного техника, працював в поліклініці № 4 м. Харкова. Згодом перейшов працювати ювеліром в «Смарагд-ювелір».

На початку повномасштабної війни в 2022 році приєднався до лав волонтерів разом з Віктором Коротовським. Працювали вони під керівництвом головини Харківської обласної організації УТОГ Яковлевої Олени Вікторівни, мали на обліку 120 підопічних (це самотні, люди похилого віку, інваліди 1 та 2 груп, які мешкають у різних районах міста Харкова).

У вільну годину виїжджали до міст Ізюм та Куп'янськ. Привозили нужденним засоби гігієни, одяг, гуманітарну продуктову допомогу. Адже після кожного обстрілу є постраждалі глухі люди...

Так, в січні 2024 року в сім'ї Поліщуків на Салтівці повилітали вікна. Це при тому, що в квартирі була хвора старенька жінка та двоє маленьких дітей. Тарас дістав ДСП, привіз, допоміг забити вікна, полагодити дах.

Разом з перекладачем УТОГ Ларисою Астаф'євою поїхали в Харківську область — у м. Куп'янськ і під обстрілами евакуювали глухого Козинкіна, який був паралізований. Поклали його до лікарні в Харкові, але, на жаль, прожив він недовго...

Нещодавно в Будинку культури УТОГ у Харкові, від обстрілів тріснули вікна — Тарас допоміг вставити ДСП.

Є у Тараса хобі — це спорт. За участі його

та інших активістів — любителів спорту відбулися змагання з настільного тенісу, боча, дартсу. Змагання проходили в приміщенні Будинку культури УТОГ. Приїхали до нас учасники різних вікових категорій із Полтави та Сум. Було дуже весело на зустрічі з друзями.

Також для дітей проводились новорічні ігри. Було оформлено фое (гірлянди та інші прикраси виділив волонтер Ігор Скорик). На Великдень діти самі оздоблювали пасочки, які спекли їхні рідні.

Переможцем Всеукраїнського конкурсу «Людина року в УТОГ — 2024» в номінації «Волонтер» став Тарас Стрілецький, кандидатура якого для участі у конкурсі була надана Харківською обласною організацією УТОГ.

Харків'яни пишаються Вами, Тарасе! Щиро вітаємо з перемогою! Бажаємо подальших успіхів у роботі та нових досягнень!

Данська національна асоціація глухих зміцнює зусилля в Україні та Молдові

Данська національна асоціація глухих (DDL) отримала два гранти від данських організацій осіб з інвалідністю на два проекти, які будуть підтримувати асоціації глухих і громади глухих в Україні та Молдові. Ці проекти працюватимуть протягом 18 місяців. Гранти сприятимуть створенню тривалих і позитивних змін для глухих в Україні та Молдові

Каспер Бергманн, програмний керівник міжнародного департаменту, та Сара Хоуж, проєктний менеджер та радник проєктів України та Молдови, відвідали Молдову, щоб розпочати обидва проєкти.

Глухі люди в Україні сильно постраждали від наслідків війни. Проєкт має на меті підтримати українську спільноту глухих, УТОГ та її регіональних лідерів, які доклали значних зусиль для надання допомоги глухим в Україні під час війни. У фокусі буде запобігання травматизму та психосоціальна підтримка постраждалих глухих людей. Водночас готуються до відбудови після війни, зокрема до створення тренінгу з перекладачем у співпраці з місцевим університетом в Україні.

У Молдові є необхідність залучення та виховання глухих молодих людей, які могли б стати майбутніми лідерами їхньої громади. На жаль, багато глухих молодих людей не бачать майбутнього в Молдові і обирають шлях, щоб покинути країну. Це викликає необхідність підтримки стійкості громади глухих. Проєкт працюватиме над створенням можливостей та мотивації молоді залишатися в країні та брати участь у розвитку громади глухих.

Сьогодні в Молдові немає освітніх програм для перекладачів і є лише одна школа для

навчання глухих дітей з жестовою мовою. Політика уряду призвела до закриття кількох шкіл для глухих. Тому проєкт також працюватиме над збереженням існуючої школи і в довгостроковій перспективі створить позитивні зміни, які можуть призвести до відновлення більшої кількості шкіл для глухих.

Проєкти в Україні та Молдові будуть тісно співпрацювати та обмінюватися досвідом побудови тренінгів з перекладу, включаючи розробку навчальних програм.

Протягом 18 місяців першим кроком буде побудова міцних відносин та партнерських відносин між Данською асоціацією глухих, Українським товариством глухих УТОГ та Асоціацією глухих Республіки Молдова Asociația Surzilor din Republica Moldova. Якщо проєкти будуть мати позитивний результат, Данська асоціація глухих у співпраці з національними асоціаціями глухих України та Республіки Молдова планує залучати кошти на нові довготривалі проєкти.

Відбулася визначна подія в діяльності глухої молоді в Україні

21 квітня 2025 року Всеукраїнська молодіжна рада Українського товариства глухих приєднана до Всесвітньої федерації глухої молоді!

Ця подія відбулася завдяки активній роботі в.о. голови Всеукраїнської молодіжної ради УТОГ Павла Бабіна-Ткача.

Вітаємо з входженням Всеукраїнської молодіжної ради УТОГ до Всесвітньої федерації глухої молоді та бажаємо нових звершень і досягнень у розвитку міжнародної діяльності глухої молоді в Україні!

YOUTH ORDINARY MEMBERSHIP CERTIFICATE

Ukraine

Всеукраїнська молодіжна рада Українського товариства глухих

Has been admitted into the World Federation of the Deaf Youth Section as an Youth Ordinary Member on 21st April 2025.

Joseph Murray
World Federation of the Deaf
President

Emilio Christensen
World Federation of the Deaf Youth Section
President

На Форумі глухих молодіжних лідерів

Тернопільською обласною організацією ВГОІ «УТОГ» здійснено реалізацію проекту «Форум глухих молодіжних лідерів», який проводився у м. Тернопіль 14-15 травня 2025 року.

Учасниками форуму були молоді глухі лідери з 18 областей України. Можливість проведення форуму виникла завдяки фінансовій підтримці проекту Тернопільською міською радою. Метою форуму є об'єднання молодих лідерів з регіонів України, формування української гро-

мадянської ідентичності на основі національних цінностей. Співпраця членів форуму реалізовувалася в процесі пошуку нових, нестандарт-

них рішень наявних проблем.

Вітаємо глухих молодих лідерів та бажаємо плідної роботи, адже глухі можуть все!

Знайомтесь: переможці Всеукраїнського конкурсу «Людина року в УТОГ — 2024»

Знову проведено черговий Всеукраїнський конкурс «Людина року в УТОГ». Для участі у голосуванні членами Експертної комісії допущено 19 з 24 надісланих заявок.

За підсумками голосування в телеграм-канал «DEAF-культура» оголошено переможців Всеукраїнського конкурсу «Людина року в УТОГ — 2024» у наступних номінаціях:

Номінація «ВОЛОНТЕР»

СТРІЛЕЦЬКИЙ Тарас,
член Харківської обласної організації УТОГ
(37% від 1823 голосів)

*Щиро вітаємо
переможців у номінаціях
Всеукраїнського конкурсу
«Людина року в УТОГ —
2024» і бажаємо
їм подальших успіхів!*

Номінація «ПРОФЕСІОНАЛ»

ВІНТОНЯК Ганна,
членкиня Івано-Франківської обласної організації УТОГ (58% від 386 голосів)

Номінація «ОСВІТЯНИН»

ДЯКІВ Сергій,
член Чернівецької обласної організації УТОГ (53% від 2172 голосів)

Номінація «УСПІХ»

БОНДАР Неоніла,
членкиня Київської організації УТОГ (26% від 1329 голосів)

Номінація «БЛОГЕР»

ЯНЧЕВСЬКА Марія,
членкиня Чернівецької обласної організації УТОГ (76% від 628 голосів)

Вітаємо юні таланти!

Підсумки VI Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка серед школярів з порушеннями слуху «Дітям потрібне життя»

На онлайн-виставці були представлені унікальні малюнки глухих дітей. Унікальність їх в тому, що кожна робота дитини — це реалії сьогодення та мрії дитини про мирне і щасливе дитинство.

На конкурс було представлено 79 робіт школярів з порушеннями слуху спеціальних закладів освіти, зокрема:

- 24 учні — молодшої вікової групи (від 6 до 10 років);
- 24 учні — середньої вікової групи (від 11 до 14 років);
- 29 учнів — старшої вікової групи (від 15 до 18 років);
- 2 учні — поза конкурсом.

27 травня 2025 року відбулося оголошення переможців онлайн-конкурсу в кожній віковій категорії.

МОЛОДША ГРУПА

I місце – «Хочу жити в Україні» – Діана ІЛЬЧЕНКО, учениця 5 класу спеціальної загальноосвітньої школи-інтернату № 18 міста Києва;

II місце – «Щасливе дитинство без війни» – Олександр ОСАДЧИЙ, учень 1 класу Комунального закладу «Одеська спеціальна школа № 91» Одеської обласної ради; **«Молитва за Україну» - Злата СЕМЧИШИН**, учениця 3 класу Ужгородської спеціальної школи I-III ступенів;

III місце – «Українські традиції» – Вікторія ДІМОВА, учениця 2 класу Комунального закладу «Одеська спеціальна школа № 91» Одеської обласної ради; **«Я хочу жити!» – Денис КЕЛЕПКО**, учень 4 класу спеціальної школи № 9 міста Києва.

СЕРЕДНЯ ГРУПА

I місце – «Моя Україна» - Матвій КАРЧЕВСЬКИЙ, учень 6 класу Ужгородської спеціальної школи I-III ступенів;

II місце – «Янгол-охоронець» - Вероніка ПАНКРАТОВА, учениця 5 класу Ужгородської спеціальної школи I-III ступенів;

III місце – «Війна руйнує мрії дітей!» Маргарита ЛИПМАНОВИЧ, учениця 5 класу Калуської спеціальної школи Івано-Франківської обласної ради.

СТАРША ГРУПА

I місце – «Боже, зупини війну!» – Алла КОРОСТАШ, учениця 10 класу Володимирської спеціальної школи Волинської обласної ради; **«Берегиня» – Павло ШТОДЛЕР**, учень 8 класу Ужгородської спеціальної школи I-III ступенів;

II місце – «Молю за тебе, Україно!» – Анастасія ЛІВЧУК, учениця 9 класу Володимирської спеціальної школи Волинської обласної ради;

III місце – «Україна: діти у двох світах» Жанна ПОТАПЕНКО, учениця Комунального закладу «Черкаський навчально-реабілітаційний центр «Країна добра» Черкаської обласної ради»; **«Дітям потрібне життя» Ніколета МАКСИМЕЦЬ**, учениця Комунального закладу «Чернівецький обласний навчально-реабілітаційний центр «Родина»

Вітаємо всіх переможців!

Їхні роботи дивіться на обкладинці газети

Глухі жестомовні актори в кіно

Глухі жестомовні актори долають бар'єри та доводять, що талант не знає кордонів. Вносячи автентичність у свої ролі, вони змінюють уявлення про те, що означає бути глухим і демонструють багатство культури глухих. Їхня присутність у галузі кіномистецтва не тільки покращує оповідання історій, але й заохочує до ширшого діалогу про різноманітність та залучення до розваг.

«Переплутані» (Switched at Birth) — американський телесеріал, прем'єра якого відбулася у США на каналі ABC Family 6 червня 2011 року. Одне з найвідоміших новаторських телевізійних шоу автентично представляє культуру глухих і широко використовує американську жестову мову (ASL).

Серіал, який транслювався з 2011 до 2017 року, розповідає про життя двох дівчат-підлітків, які виявляють, що їх поміняли під час народження. Одна з героїнь, Дафна Васкес — глуха, і серіал висвітлює її досвід орієнтування у світі звуків. Вплітаючи жестову мову у свій наратив, «Переплутані» не лише знайомить глядачів з культурою, але й демонструє

повсякденні виклики та перемоги спільноти глухих.

Він примітний кастингом глухих акторів, зокрема талановитої Марлі Матлін, чия участь привернула ще більше уваги до культури глухих, оскільки вона є однією з найвідоміших глухих актрис Голлівуду. Її участь допомогла шоу викликати резонанс серед аудиторії, підкресливши важливість справжнього представлення та інклюзивності в ЗМІ.

Вплив Марлі Матлін — це сила, з якою варто рахуватися в індустрії розваг. Вона стала першою глухою виконавицею, яка отримала нагороду «Оскар» за роль у фільмі «Діти меншого бога» в 1987 році, ця віха значно підняла авторитет глухих акторів у Голлівуді. Відтоді вона є видатним захисником культури глухих і жестової мови, використовуючи свою платформу для підвищення обізнаності та розуміння.

Її роль психолога-консультанта для глухих є свідченням її таланту та відданості справі представлення спільноти глухих. Її участь в шоу надихнула багатьох, заохочуючи глухих людей опановувати кар'єру актора в кіно. Її

успіх відкрив двері для інших глухих акторів у Голлівуді, довівши, що талант виходить за рамки потреби в усному діалозі та що різноманітні історії мають місце на екрані.

Міллісент Сіммондс, висхідна зірка Голлівуду — ще один яскравий приклад глухої актриси, яка здобула популярність завдяки ролям у фільмах «Wonderstruck» і «A Quiet Place». Її виступи були високо оцінені за глибину та автентичність, ілюструючи силу невербальної комунікації в оповіді. У фільмі «Тихе місце» жестова мова відіграє вирішальну роль, оскільки герої повинні спілкуватися мовчки, щоб не привабити смертоносних істот.

Гра Сіммондс була широко оцінена та привернула увагу до важливості репрезентації та інклюзивності у фільмі. Її успіх допоміг прокласти шлях до нових можливостей для глухих акторів, заохочуючи кінематографістів досліджувати історії, які висвітлюють унікальний досвід спільноти глухих.

Успіх таких акторок, як Марлі Матлін і Міллісент Сіммондс, проклав шлях до більш різноманітного кастингу в Голлівуді. Вибір глухих акторів на ролі, спеціально написані для них, дозволяє створити автентичну розповідь і продемонструвати багатство культури глухих. Ця автентичність додає глибини розповідям, пропонуючи аудиторії більш правдиве зображення глухих, обидві актриси демонструють неймовірні акторські здібності та здатність передавати емоції жестовою мовою. Продюсери та режисери почина-

ють розуміти цінність репрезентації та необхідність залучати глухих акторів до проєктів, які підкреслюють їхні унікальні таланти. Ця зміна має важливе значення для сприяння інклюзивності та подолання бар'єрів між спільнотами глухих і тих людей, що чують. Використовуючи різноманітні наративи, індустрія розваг може створити більш інклюзивне середовище, яке відображає реальність нашого багатогранного світу.

Жестова мова не просто залишає слід на екрані; він також знаходить свій шлях до музики та живих виступів, створюючи більш інклюзивний досвід для аудиторії. Ця інтеграція дозволяє людям із порушеннями слуху залучатися до музики та театру значущими способами, розширюючи охоплення цих форм мистецтва.

Жестова мова і музика

Усе більше музикантів усвідомлюють важливість залучення перекладачів жестової мови на свої концерти. Вони інтерпретують слова та емоції пісень, дозволяючи глухим і слабкочуючим шанувальникам насолоджуватися музикою по-новому та осмислено. Залучаючи жестомовних перекладачів, артисти роблять свої виступи доступнішими, гарантуючи, що кожен може насолодитися живою музикою.

Виконавці, такі як Chance the Rapper, The White Stripes і Beyoncé, включили перекладачів жестової мови до своїх шоу, допомагаючи зробити живу музику доступнішою для всіх.

Ця тенденція є свідченням наростального визнання необхідності інклюзивності в розвагах, сприяння більш доброзичливому середовищу для всіх шанувальників, незалежно від наявності слуху.

Глухі жестомовні виконавці залишають свій слід у музичних відео та театральних постановках, створюючи візуально приголомшливі музичні відео, які включають жестову мову у розповіді. Ця співпраця не лише підкреслює красу жестової мови, але й демонструє її універсальність, як інструменту художнього вираження.

Використовують жестову мову у деяких виставах та театральних постановках за участю глухих акторів або з використанням ASL у виставах. Ці постановки пропонують унікальний і збагачуючий досвід як для глухих, так і для тих, хто чує, долаючи розрив між двома спільнотами. Відзначаючи різноманітність у виконанні, мистецтво може відіграва-

ти ключову роль у сприянні розуміння та єдності.

Оскільки жестова мова стає помітністю в попкультурі, майбутнє виглядає яскравим для глухих акторів, виконавців і глядачів. Дедалі більша репрезентація культури глухих у ЗМІ не тільки сприяє інклюзивності, але й збагачує наше розуміння різноманітних способів спілкування людей. Ця тенденція є позитивним кроком до розваг, де різноманітні голоси посилюються та відзначаються.

Застосовуючи жестову мову і демонструючи таланти глухих, попкультура допомагає руйнувати бар'єри та створювати інклюзивний світ.

“Оскільки все більше проєктів підкреслюють жестомовну красу і багатство культури глухих, ми можемо сподіватися на майбутнє, де буде почуто голос кожного, незалежно від мови, якою вони говорять, що обіцяє більш яскраву та інклюзивну поп-культуру, де різноманітність не просто визнається, а й відзначається в усіх її формах.”

Неперевершений майстер у своїй справі

Перш за все він згадує свою матір, Марфу Порфирівну, яка народила його у славному Трипіллі на Київщині у передгрозовому 1940 році якраз на Теплого Миколая — 5 травня, тому, мабуть, і назвала Миколкою...

Та недовго радував він дитячим щебетом матір — через півтора року тяжко захворів на менінгіт і втратив слух. Лікувати його не було як, бо якраз почалася війна з фашистською Німеччиною. Батька забрали на фронт, звідки він не повернувся до рідної оселі, молодій дружини і синочка...

Проте мати, попри всі ці складні обставини, не втрачала надію на кращу долю для єдиного сина. Коли вже після війни, у

За своє довге життя 85-річний **Микола Дмитрович КОЗЛОВ** не раз доводив, що знає ціну своїм умілим рукам і глибоко вдячний тим людям, які допомогли йому, глухому сільському хлопчику, стати неперевершеним майстром у своїй справі

1947 році, приїхав до Трипілля у відпустку її брат-фронтовик — Удод Микола Порфирівич, вона звернулася до нього по допомогу. І дядько не відмовив — вирішив влаштувати хлопчика на навчання в Одесі, де сам він працював старшим диспетчером в аеропорту. Подолавши бюрократичні перепони, влаштував Миколку до Одеської школи-інтернату № 91 для глухих дітей. На той час це була одна з кращих спеціальних шкіл в країні, де й став з нульового класу навчатися хлопчик і грамоті, і вимові, і багатьом іншим наукам.

Навчався Коля старанно, особливо йому подобалися уроки праці та малювання. Дядею і педагогами не залишилася непоміченою його пристрасть до малювання і Колю, єдиного з усього інтернату, після уроків відпускали на заняття до дитячої художньої школи.

З дядею пов'язані і подорожі літаком на канікули. Коли залізницею, а коли й літаком відправляв Микола Порфирівич племінника додому і до Одеси. Це були для Миколки незабутні враження!

Микола за верстатом

Дружина Аня була маляром

Проте у хлопця виникли проблеми зі здоров'ям і закінчив Коля в Одесі лише 6 класів та мусив повернутися до Трипілля...

Коли стан здоров'я поліпшився, у 16 років Коля влаштувався на Київський учбово-виробничий металокомбінат УТОГ № 2 (зараз — КДВО «Контакт» УТОГ) учнем шліфувальника-гальваніка, продовжуючи навчатися у вечірній школі. Через деякий час його перевели на роботу помічником кочегара з тризмінним режимом роботи, але Миколу тягнуло до слюсарної справи. Тодішній директор підприємства Й.Б. Гольденберг прийняв неординарне рішення — розпорядився перевести молодого робітника слюсарем-сантехніком. Унікальність була в тому, що на той час Козлов був єдиним на все підприємство, або навіть на все місто, глухим слюсарем-сантехніком і працював так, що саме його всі запрошували до роботи, знаючи його умілі руки.

Пропрацював він на підприємстві УТОГ 15 років. Тут же і дівчину зустрів, з якою одружився. З Анею вони прожили 64 роки, а працювали разом 17 років. Жили вони дружно, виростили сина та доньку і жодного разу не посварилися, хоча весь час були разом — і вдома, і на роботі. Тепер у них вже не лише внуки є, а й правнуки.

Спочатку сім'я Козлових жила в гуртожитку, а потім отримала трикімнатну квартиру, і їхні сусіди часто просили Миколу Дмитровича поклагодити чи встановити сантехніку, чи малярські роботи виконати (дружина Аня була маляром і він їй часто допомагав в роботі). От-

же, малярство стало для Миколи другою професією, яку він освоїв самотужки. І освоїв не аби як, а на найвищому рівні: Микола Дмитрович славився як унікальний маляр-альфрейник, який вмів створювати фарбою та кистю такі візерунки, як наче перед вами художнє ліплення чи тонке різьблення по дереву. Ось де знадобилися його уроки у художній школі!

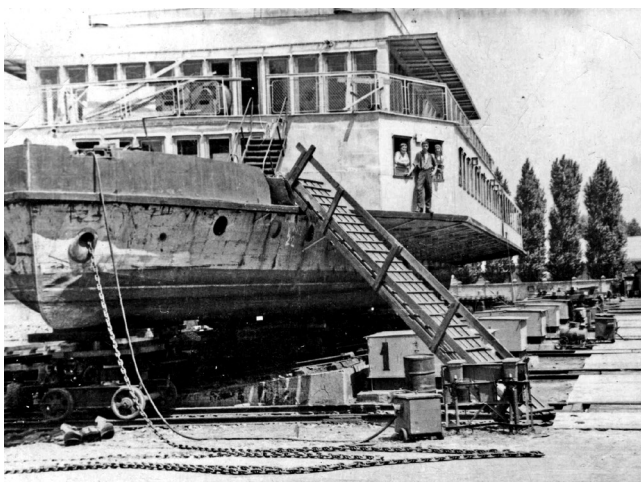
У 1971 році Микола Дмитрович звільнився з підприємства УТОГ за власним бажанням — тризмінна робота не влаштовувала його, ще й виник конфлікт з начальником цеху. Як не вмовляв його заступник директора І.Т. Криволапов залишитися — для себе Козлов уже все вирішив. На прощання Криволапов сказав, що якщо не знайде собі іншу роботу — нехай вертається, візьмуть назад на УВП.

Проте повертатись не довелося. На роботу Микола Дмитрович прийшов влаштовуватися до ЖЕК № 709, слюсарем-сантехніком. На його щастя, начальник ЖЕКу міркував мудро: звільнити завжди можна, а краще перевірити новачка в роботі. Глухота не завадила Миколі Дмитровичу виконати доручення якісно і його взяли на роботу, а вдячні мешканці просили доручати ремонт сантехніки тільки Миколі Дмитровичу.

Крім основної роботи, став він виконувати і малярні роботи. А відкрили в ЖЕКу його талант совсім випадково — якось одну з відремонтованих ним квартир побачило керівництво ЖЕКу і з цього часу почався його «зоряний час», коли найвідповідальніші роботи доручали Миколі Дмитровичу.

Коли його начальник переходив на роботу до інших ремонтно-будівельних управлінь, він брав з собою і Козлова, якого дуже цінував. Адже завдяки його роботі з ремонту чи приватної квартири, чи офісу за місяць помешкання перетворювалося казково. У Києві, у самому центрі, є престижні державні установи, в яких багато малярських робіт виконано Миколою Козловим. Наприклад, він працював над оздобленням помешкань у будівлі Міністерства соціальної політики України, Центрального універмагу, а також у багатьох інших установах, перелік яких займе чимало місця.

Втім, він виконував не лише ремонт помешкань, а й інші важливі доручення. Ще під час роботи на підприємстві УТОГ, у 1968 році, був у житті Миколи Дмитровича один цікавий епізод, пов'язаний зі спуском на Запорізькій корабельні плавучої турбази УТОГ «Чарівна Десна».

Миколу Дмитровича викликали до Центрального правління УТОГ, де особисто голова К.В. Філонок запропонував йому відправитися на 3 місяці у відрядження до Запоріжжя, щоб підготувати плавучу турбазу до спуску. Звичайно, і тут Микола Дмитрович впорався із завданням із честю, а «Чарівна Десна» була гордістю Товариства.

Туристична база була відкрита в липні 1969 року в одному з чарівних куточків Конча-Озерної на Дніпрі під Києвом. На ній було 50 кают на 100 ліжок-місць, кімната відпочинку, прогулянкові човни, спортмайданчик. На жаль, проіснувала вона недовго: весною 1971 року під час сильної повені турбаза затонула і припинила своє існування.

Інші творіння Козлова продовжують радувати своїм оригінальним оздобленням в різних спорудах Києва. Працював Микола Дмитрович до самої пенсії маляром у ПМК № 1 Укрлегбуду, а також у приватних фірмах, отримав звання «Ветеран праці».

Але вік брав своє, потрібна була допомога і підтримка старенькій матері й Микола Дмитрович з радістю повернувся у рідне село Трипілля. У турботах по господарству спливали роки... Вже немає мами, яка померла у 1997 році, пішла з життя у серпні 2024 року і дружина, але Микола Дмитрович живе не лише спогадами, а й радіє своїм дітям, 3 внукам та 4 правнукам.

Свій 85-річний ювілей відсвяткував він разом з рідними у своїй затишній оселі з художньо оформленими стінами та стелею, які так милують око. Отримав у подарунок сучасний планшет із побажанням частіше спілкуватися з усіма і читати новини. «А на сто років — новий купимо», — пожартувала донька Олена.

Ми щиро приєднуємося до цих привітань і з усього серця бажаємо ювілярові жити многая літа у добрі, мирі і здоров'ї, збирати щедрі врожаї і мати насолоду від сердечного тепла рідних і близьких!

День вишиванки на Миколаївщині

Щороку в третій четвер травня Україна відзначає День вишиванки — свято, що об'єднує нас нитками традицій і сердечним теплом. День вишиванки — це немов нитка, що з'єднує покоління українців. Ми згадуємо, що нація — це не просто слово. Це люди, які пам'ятають традиції своїх предків та свою культуру. Члени Миколаївської ТО УТОГ у містах Миколаїв і Вознесенськ не лише вбралися в національний орнамент, а й відзначили свято.

У м. Миколаїв інструкторка-методистка в справах глу-

хих Анна Свяцька розповіла про історію свята та цікаві факти про вишивку.

У м. Вознесенськ перекладачка жестової мови Марина Кочегарова організувала

з глухими активістами міні-концерт, на який було запрошено також гостей — депутатів Вознесенської міської ради та засновників БФ «Полярна сова».

Для неї було природним бажання допомагати людям

Заслужений лікар України, кандидат медичних наук **КУЛАКОВА Тетяна Борисівна** пішла з життя 14 січня 2025 року...

Медик за покликанням і освітою, вона чимало зробила для реабілітації людей з порушеннями слуху, заснувавши у 1991 році добре відомий всім Центр реабілітації дітей з порушеннями слуху та мови «СУВАГ».

Тетяна Борисівна народилася 23 вересня 1940 року у Вінницькій області. З відзнакою закінчила лікувальний факультет Київського медичного інституту ім. О.О. Богомольця та аспірантуру на кафедрі фізіології цього інституту. В 1965 — 1978 роках працювала на кафедрі фізіології. З 1978 до 1985 року — старший науковий співробітник лабораторії біофізики, а з 1985 до 1990 року — старший науковий співробітник дитячого відділення інституту отоларингології ім. О.С. Коломійченка. Весь період роботи в інституті вела наукову тематику та проводила клінічні дослідження функціональної діагностики слухової системи.

Мала авторські свідоцтва на винаходи. Володіла кількома іноземними мовами.

Т.Б. Кулакова — учениця академіка фізіолога П.К. Анохіна та академіка П. Губеріні. Її вчителями є також професори М. Ловрич та М. Пансіні (Хорватія) — відомі в світі фахівці та засновники верботональної методології.

Кулакова Тетяна Борисівна була членом Міжнародної спілки аудіологів і Міжнародної верботональної асоціації, володіла науковими та практичними аспектами верботональної системи, була великим другом і партнером Українського товариства глухих та активно співпрацювала у розв'язанні проблем реабілітації дітей з порушеннями слуху в тісній співпраці з Київською організацією УТОГ.

Втрата такої особистості як Тетяна Борисівна залишила глибокий слід у серцях близьких, колег та всіх, хто її знав. Допомагати людям — для неї це було природним бажанням самовідданої людини. Вічна пам'ять!

ГО «Українське товариство глухих», колектив КНП «Свято-Михайлівської клінічної лікарні м. Києва», відділення патології слуху та мовлення «СУВАГ»

Світла пам'ять Гриценку Віталію!

2 червня 2025 року Віталію Станіславовичу виповнилося би 54 роки...

Після себе він залишив двох дочок — 19-річну Вікторію та 4-річну Віроніку.

Все своє життя Віталій Станіславович присвятив сумлінному навчанню, роботі в Українському товаристві глухих і Спортивній федерації глухих

України, родині й активній участі у громадському житті.

Він любив життя і людей.

Світла пам'ять про Гриценка Віталія Станіславовича зберігається в наших серцях.

**Родина Гриценків,
родина Цимбалюків, куми і друзі**

«Хочу жити в Україні»,
Діана ІЛЬЧЕНКО

«Щасливе дитинство без
війни», Олександр ОСАДЧИЙ

«Українські традиції», Вікторія ДІМОВА

«Молитва за Україну»,
Злата СЕМЧИШИН

«Я хочу жити!», Денис КЕЛЕПКО

«Моя Україна»,
Матвій КАРЧЕВСЬКИЙ

«Янгол-охоронець»,
Вероніка ПАНКРАТОВА

«Війна руйнує мрії дітей!»,
Маргарита ЛИПМАНОВИЧ

«Боже, зупини війну!»,
Алла КОРОСТАШ

«Берегиня»
Павло ШТОДЛЕР

«Молюсь за тебе,
Україно!»,
Анастасія ЛІВЧУК

«Молюсь за тебе, Україно!», Анаста-
сія ЛІВЧУК

«Дітям потрібне життя»,
Ніколета МАКСИМЕЦЬ